

Cum Se gândește Dumnezeu la creaturile Sale în vremuri de dezastru

Chiar și în vremuri de Corona se mai poate vedea curcubeul

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 20.11.2021, Actualizat: 20.11.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

De ce Corona?

Într-un timp ca acesta - în actuala criză Corona - mulți se întreabă cu siguranță: Cum gândește de fapt Dumnezeu în legătură cu această criză? Este Dumnezeu deosebit de mânios pe oameni în acest moment - poate mai mult decât de obicei? Este o judecată? Dacă da, pentru cine? Și de ce? De ce sunt afectați în mod deosebit aproape toți creștinii, în sensul că, în primul rând, întâlnirile lor nu mai sunt permise sau sunt între timp supuse unor condiții?

Deseori se găsesc răspunsuri rapide la întrebări și se va constata că aceste răspunsuri sunt foarte diferite. Dar nu ar trebui să ne lăsăm influențați de răspunsuri rapide, ci să ne întrebăm mai întâi personal ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceasta.

Există mai întâi întrebarea pentru cei care nu au încă certitudinea viitorului lor veșnic: dacă virusul mă lovește foarte tare și dacă odată fac parte dintre cei morți, despre care putem citi în fiecare zi pe internet: Îl pot întâlni cu adevărat pe Dumnezeu, fără să trebuiască să mă tem de judecata Lui?

Nu ar trebui să respingem această întrebare atât de ușor, spunând: eu nu am comis nimic cu adevărat rău, iar Dumnezeu va ierta deja păcatele mici, pentru că toată lumea le-a făcut. - Sentința lui Dumnezeu este însă clară: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de [nu ajung la] slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Prin urmare, este valabil pentru toți oamenii în general: „Oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată*, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27).

Există *o singură* cale de a scăpa de această judecată, și aceasta este complet independentă de faptul că cineva a comis o crimă sau doar a spus o mică minciună obligată, și anume prin „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 20.21). Dumnezeu nu poate lăsa niciun păcat, chiar și cel mai mic, să rămână nepedepsit. Dar El L-a trimis pe Fiul Său Isus Hristos pe pământ, pentru ca Hristos să moară pentru păcătoși, făcând astfel posibil ca noi să fim „îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui” (Romani 3.24,25). Cine crede în acest „mijloc de ispășire”, în persoana lui Isus Hristos, este declarat neprihănit de Dumnezeu (Romani 3.26) și „nu vine la judecată” (Ioan 5.24). Nu este suficient ca o anumită credință să ne dea putere, așa cum cred unii în prezent; ceea ce contează este conținutul credinței mele. Există o credință mântuitoare, dar și o credință care mă amăgește cu un fals sentiment de siguranță.

Și ca și creștin?

Dar, de asemenea, și un creștin adevărat, care și-a mărturisit păcatele în fața lui Dumnezeu și a acceptat pentru sine lucrarea ispășitoare a Domnului Isus și care acum are pace cu Dumnezeu și nu mai trebuie să se teamă de judecată, ar trebui să se întrebe: Ce vrea Dumnezeu să-mi spună? Cât de importante sunt pentru mine lucrurile pământești, de care trebuie să mă lipsesc acum: fără sărbătoare, fără vizită la coafor/frizer, fără întâlniri cu prietenii seara, fără vizite, fără vacanță/concediu, fără mers la cumpărături etc.? Cât de importante sunt orele de adunare pentru mine? Se prăbușește viața mea de credință fără ele?

M-am lăsat oare până acum purtat în principal de frații și surorile mele?

Dar să ne întoarcem acum la întrebarea: Cum gândește Dumnezeu de fapt despre această criză sau, mai concret, ce gândește El despre creaturile Sale?

În acest sens, aș dori să amintesc câteva catastrofe, pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu.

Potopul

În primele capitole ale cărții Geneza ne este descrisă o catastrofă teribilă: un potop, care a nimicit întreaga lume umană și animalele de pe pământ, cu excepția câtorva persoane care au fost salvate într-o arcă (corabie).

Vedem acolo: a venit o vreme în care Dumnezeu nu a mai putut suporta răutatea omului și a adus o judecată teribilă pe pământ. Cu excepția lui Noe și a familiei sale, întreaga omenire a fost nimicită. Punctul culminant al potopului este descris în Geneza 7.24:

Geneza 7.24: Și apele au crescut pe pământ o sută cincizeci de zile.

Locul de odihnă pe Ararat

Astfel, nu mai exista nicio posibilitate de supraviețuire pentru nimeni care se afla în afara corăbiei. Apoi, este destul de ciudat că capitolul 8 începe cu cuvintele: „Și Dumnezeu Și-a amintit de Noe, și de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie” (Geneza 8.1). Este uimitor că aici se spune că Dumnezeu Își amintește de Noe. Și de asemenea și de celelalte făpturi care erau cu el în corabie. Duhul Sfânt vrea să ne arate acest lucru în mod deosebit în Cuvântul lui Dumnezeu: Lui Dumnezeu Îi pasă de creaturile Sale. El Se gândește la ele.

Apoi citim mai departe: „Și Dumnezeu a făcut să treacă un vânt peste pământ și apele s-au potolit. Și izvoarele adâncului și zăgazarile cerului au fost închise și ploaia din cer a fost oprită” (Geneza 8.1,2). Judecata ajunsese la sfârșit. Apoi, în versetul 4 se spune: „În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit [sau: s-a odihnit] pe munții Ararat” (Geneza 8.4).

Ziua deosebită de odihnă

Corabia, care îl adăpostise pe Noe, familia sa și animalele a găsit acum un loc de odihnă. Și este uimitor faptul că aici este dată ziua exactă: „în luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii”. Dumnezeu a ținut să sublinieze acest lucru și cred că motivul este următorul: această zi este menită să arate o altă zi care a avut loc mulți, mulți ani mai târziu. Pentru că această zi, a șaptesprezecea zi a lunii a șaptea, este o zi foarte specială: în luna a șaptea a anului obișnuit, Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a spus: „Această lună va fi pentru voi începutul lunilor; ea va fi pentru voi întâia lună a anului” (Exodul 12.1).

Astfel, luna a șaptea a devenit prima lună a anului religios al iudeilor, iar în a paisprezecea zi a acestei luni trebuia să fie sacrificat mielul. Este o imagine a momentului în care „Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit” (1. Corinteni 5.7). Și știm ce s-a întâmplat la trei zile după acest eveniment: atunci Hristos a înviat din morți. Adică, această a șaptesprezecea zi a lunii a șaptea este ziua învierii.

Mă întreb câți creștini se gândesc în ziua de Paște, ce înseamnă pentru noi această zi? Pentru noi, judecata s-a terminat, apele judecății au trecut peste Domnul nostru Isus, pedeapsa L-a lovit. Dar noi am fost scutiți de judecată. Am murit împreună cu El, dar în El suntem protejați de judecată, așa cum Noe a fost în corabie, și noi am ajuns într-un loc de odihnă. Acum ne odihnim pe o lucrare terminată și acceptată de Dumnezeu.

Semnificația învierii

Învierea vorbește despre faptul că Dumnezeu a primit această lucrare a Fiului Său, despre faptul că Hristos a pus totul în ordine. Prin lucrarea Sa a ieșit la lumină tot ceea ce a dorit Dumnezeu: dreptatea, harul și dragostea Sa au devenit pe deplin vizibile, iar planurile Sale pentru o nouă creație pot deveni realitate. Acest lucru este confirmat de înviere. Este semnul lui Dumnezeu pentru această certitudine! Și pe acest teren ne odihnim noi, protejați prin corabie, protejați de judecată, dar aduși pe acest teren nou, pe acest teren al învierii, unde suntem feriți de judecată pentru toată veșnicia.

Acesta este primul pasaj din care citim că Dumnezeu, în legătură cu Noe, S-a gândit la ceva în legătură cu această mare catastrofă, care a venit peste pământ.

Curcubeul

Dar citim a doua oară în istoria lui Noe că Dumnezeu a vrut să se gândească la ceva. În capitolul următor citim: „Curcubeul va fi în nor și Mă voi uita la el ca să-Mi amintesc de legământul pentru totdeauna dintre Dumnezeu și orice ființă vie, de orice carne, care este pe pământ” (Geneza 9.16).

Mi-am amintit de curcubeu după ce am văzut pe internet o parte din discursul reginei Angliei. La un moment dat, ea a subliniat faptul că copiii din Anglia foloseau imagini cu curcubeul - dacă îmi amintesc bine - pentru a le oferi sprijin moral celor care îi îngrijesc. De ce au desenat un curcubeu nu mi-a fost clar. Dar mi-am amintit de legământul lui Dumnezeu, pe care El l-a făcut cu oamenii după marea catastrofă a potopului.

Trauma lui Noe

Ce teamă trebuie să fi fost în Noe după ce, poate, și-a construit o colibă pe pământul distrus și, deodată, norii au venit și ploaia a bătut pe acoperișul colibeii sale: teama că poate va începe din nou, că va veni un alt potop. Poate că înainte de potop nu a plouat deloc. Există unele indicii în acest sens în Biblie.

Pentru Noe, norii și ploaia erau acum legați în mod indelebil (de neuitat) de experiența

traumatizantă a potopului teribil, de această catastrofă mondială teribilă, care se abătuse asupra întregii omeniri. Ne putem imagina cum această traumă a revenit prin fiecare nor.

Mângâierea lui Dumnezeu

Dar acum Dumnezeu intră într-un legământ cu el: Noe adusese o ardere de tot pe altar „și Domnul a mirosit o mireasmă plăcută” (Geneza 8.21). Da, atât de mult rău a urcat la Dumnezeu înainte de potop, iar acum, dintr-o dată, există o „mireasmă plăcută” pentru El după judecată. Dar această mireasmă nu provenea de la om, ci de la o jertfă. Ea arăta spre jertfa pe care Domnul Isus o va face într-o zi, prin care Îl va satisface complet pe Dumnezeu în ceea ce privește toate atributele Sale.

Și atunci Dumnezeu spune în inima Sa: „Nu voi mai blestema din nou pământul din cauza omului, pentru că gândul inimii omului este rău din tinerețea lui; nici nu voi mai lovi din nou tot ce este viu, cum am făcut. De acum înainte, în toate zilele pământului, semănatul și seceratul, și frigul și căldura, și vara și iarna, și ziua și noaptea nu vor înceta” (Geneza 8.21,22). Apoi a făcut un legământ cu Noe, zicând: „Eu voi întări legământul Meu cu voi: nu se va mai prăpădi nici o făptură din cauza apelor potopului, nici nu va mai fi potop ca să nimicească pământul. ... am pus curcubeul Meu în nor și el va fi un semn al legământului dintre Mine și pământ. Și va fi așa: când voi acoperi pământul cu nor, curcubeul se va vedea în nor și Îmi voi aduce aminte de legământul Meu care este între Mine și voi și fiecare ființă vie, de orice carne” (Geneza 9.11,13-15).

Dumnezeu a făcut o promisiune aici: chiar dacă El va aduce din nou nori peste pământ, El nu va mai nimici omenirea în acest fel. Din păcate, este necesar să aducă nori. Și aici, în acest context, norii au mai întâi de toate semnificația de a aminti de judecată: de ceea ce a venit peste pământ în timpul potopului, când „zăgazurile cerului” (Geneza 7.11) s-au deschis. Dar atunci va apărea un curcubeu în nori: un semn al lui Dumnezeu, un semn de legământ că El are milă de creaturile Sale și nu vrea să le distrugă.

Frumusețe pe un fundal întunecat

Atunci când apare un curcubeu astăzi, acesta se află pe un perete întunecat de nori și este luminat de soare. Și asta este ceea ce arată Dumnezeu: nu există doar norii. Nu există doar întunericul. Există, de asemenea, soarele. Iar lumina soarelui devine vizibilă tocmai prin curcubeu într-o varietate și glorie deosebită. Culoarele spectrale arată lumina într-un mod deosebit de frumos. Aceasta devine vizibilă doar în fața norilor întunecați.

Curcubeul nu se mișcă

Chiar dacă norii se mișcă înainte și înapoi, poate împinși de vânt, se descompun, se adună din nou și se descarcă în ploaie, când totul este în agitație: curcubeul nu se mișcă. El stă deasupra oricărui vânt. El stă acolo ca un semn al lui Dumnezeu, că El vrea să fie milostiv cu creaturile Sale. Și cred că ar trebui să ne amintim mereu de acest lucru, chiar și în aceste vremuri - când o catastrofă s-a abătut asupra întregului pământ, a cărei amploare probabil că nici măcar nu o putem bănuși încă - că Dumnezeu acționează încă cu milă față de creaturile

Sale. Mai ales atunci când vedem din nou un curcubeu, ne amintim de acest lucru.

Ne gândim, de asemenea, că vremea judecății nu a sosit încă. Este încă timpul harului. Și Dumnezeu va avea din nou milă de creaturile Sale. El va lăsa vara să vină din nou după iarnă, așa cum se întâmplă în prezent. După îngheț, va veni din nou căldura. Și nu va înceta: semănatul și seceratul. Asta este ceea ce a promis Dumnezeu.

Catastrofa din timpul lui Ezechiel

Apoi mă gândesc la o altă catastrofă din Scriptură, unde vedem din nou acest curcubeu. Această catastrofă, însă, a trecut complet neobservată de mulți. Spre deosebire de potop sau de o molimă mondială gravă, aceasta a avut loc în domeniul invizibil. Citim despre aceasta în Ezechiel. Mai întâi citim în Ezechiel 1 despre o viziune, pe care Ezechiel o are la râul Chebar. Și această viziune este descrisă foarte detaliat în acest capitol, iar la sfârșitul acestui lung capitol se spune:

Ezechiel 1.27,28: Și am văzut ceva asemenea aramei strălucitoare, ca înfățișarea unui foc, înăuntrul ei, de jur-împrejur, de la înfățișarea coapselor lui și în jos am văzut ca înfățișarea unui foc; și avea o strălucire de jur-împrejur. Ca înfățișarea curcubeului care este în nor într-o zi cu ploaie, așa era înfățișarea strălucirii de jur-împrejur. Aceasta era înfățișarea asemănării gloriei Domnului.”

Această imagine i-a apărut lui Ezechiel încă o dată. Citim despre aceasta în capitolul 8. Citim acolo că slava lui Dumnezeu, a Dumnezeului lui Israel, era acolo ca viziunea pe care Ezechiel o văzuse în vale. Deci, viziunea cu acest curcubeu îi apare din nou aici în legătură cu o altă viziune. Și ceea ce i se arată acum este ceva cu totul îngrozitor: vede toate urâciunile care se practică în casa Domnului, în Templu.

Este remarcabil cât de des apare acest cuvânt „urâciune” în Ezechiel 8: o urâciune după alta. Tot felul de idoli și idolatrie în sanctuarul lui Dumnezeu. Iar aceste idolatrii teribile au fost săvârșite de propriul Său popor. Și Dumnezeu îi spune lui Ezechiel: „Fiu al omului, vezi ce fac ei, urâciunile cele mari pe care le săvârșește casa lui Israel aici, ca să Mă îndepărtez de locașul Meu cel sfânt?” (Ezechiel 8.6). Acum, un alt dezastru foarte mare era pe cale să se întâmple. Din nou, răul devenise atât de grav, încât Dumnezeu a trebuit să aducă o catastrofă: El a trebuit să se retragă din locașul Său cel sfânt, pe care îl avea pe pământ și în care locuise.

Dumnezeu Se retrage de pe pământ

Și apoi, după ce toate aceste fapte rele din casa Domnului și din curtea din față sunt descrise, vedem cum gloria Dumnezeului lui Israel se îndepărtează. Mai întâi „de la heruvimul deasupra căruia era, la pragul casei” (Ezechiel 9.3). Norul slavei lui Dumnezeu era deasupra heruvimului chivotului legământului. Dar acum se mută mai întâi spre pragul casei. Apoi se deplasează „la intrarea porții dinspre răsărit a casei Domnului” (Ezechiel 10.19). Și aici se face mereu referire la faptul că era același chip de la râul Chebar. De trei ori ni se reamintește acest lucru. Dar prin aceasta se spune mereu: Nu uita, este vorba de acest chip cu curcubeul.

Apoi vine următorul pas de îndepărtare: „Gloria Domnului s-a suit din mijlocul cetății și s-a oprit pe muntele care este pe partea de răsărit a cetății” (Ezechiel 11.23). Și imediat după aceea, în următorul verset citim: „Și viziunea, pe care am văzut-o, s-a înălțat de la mine” (Ezechiel 11.24).

Acolo este Dumnezeu, care a locuit aici, pe pământ, deasupra chivotului legământului. El a părăsit pământul. Știm că era Domnul Isus, Cel care a locuit în mijlocul poporului Său ca Iehova sau Iahve al vechiului legământ. El a renunțat la locuința Sa aici pe pământ. Aceasta a fost o catastrofă foarte mare pentru Israel.

Consecințele eclipsării lui Dumnezeu

Dar aceasta nu a fost o catastrofă doar pentru Israel; întreaga lume a resimțit efectele.

Cu siguranță nu este întâmplător faptul că tocmai în această perioadă - ne aflăm acum aproximativ în anul 586 î.Hr. - apar trei mari curente spirituale mondiale:

- La un moment dat a apărut filosofia greacă, care continuă să influențeze cultura și gândirea occidentală până în prezent. Fondatorul ei, Thales, nu vorbea de eclipsarea lui Dumnezeu, ci de o eclipsă de soare. El a prezis-o, probabil prin calcularea timpului, pentru că era și un mare astronom. Și tot el a fost cel care a fondat filosofia greacă. Elevul său, Anaximandru, a fost unul dintre primii evoluționiști. Thales însuși căutase deja originea vieții în apă, iar elevul său a presupus atunci că omul a provenit din pești.
- Dar a fost, de asemenea, momentul în care a apărut un alt curent intelectual prin învățăturile lui Zarathustra sau Zoroastru. El a indus în eroare milioane de oameni cu învățătura sa până în primul mileniu.
- Iar al treilea eveniment care a avut loc în această perioadă, a fost iluminarea lui Buddha. Iar budismul are și astăzi milioane de oameni sub vraja sa.

Aceasta înseamnă: nu numai că Dumnezeu Și-a retras prezența de pe pământ, nu, satan cu demonii săi au profitat într-o anumită măsură de această ocazie și au lăsat să se nască curenți spirituali puternici, în care oamenii înșiși se gândeau la: relația lor cu creația; la ceea ce voiau să recunoască drept Creator în primul rând; la ei înșiși și la obligațiile lor morale. Toate acestea au luat naștere exact în momentul în care Dumnezeu Și-a părăsit locuința pe pământ. A fost din nou o catastrofă foarte mare care s-a abătut asupra pământului.

Curcubeul merge împreună

Și totuși, tocmai în acest timp, vedem din nou curcubeul. Și îl vedem aici, deasupra acestui chip, și acest curcubeu, se întoarce împreună în cer.

El este acum la Dumnezeu, iar acesta este semnul că nu timpul acesta va fi sfârșitul. Timpul națiunilor, care a început atunci - căci Dumnezeu le dăduse guvernarea, începând cu Nebucadnețar - se va sfârși într-o zi și Dumnezeu va coborî din nou pe pământ. În Domnul Isus, El va fi din nou aici pe pământ.

Domnul Isus va fi din nou prezent în poporul lui Israel. Slava Lui va umple din nou sanctuarul Său. Citim aceasta în ultimele capitole din Ezechiel. Iar curcubeul este garantul pentru acest fapt. Curcubeul de la viziunea slavei lui Dumnezeu este confirmarea faptului că Dumnezeu va avea milă de creaturile Sale, chiar dacă El a trebuit să aducă o astfel de judecată din cauza răului care s-a manifestat atât de excesiv. Cu toate acestea, El Se gândește la creaturile Sale. El a încheiat legământul Său cu creaturile Sale și El va avea milă de ele.

Apocalipsa

Următoarea catastrofă teribilă probabil este gata să vină. Aceasta este aceea în care Domnul Isus va veni din nou și va aduce judecata pe pământ. Citim despre acest lucru în Apocalipsa, printre altele. Aș dori să mă concentrez în special asupra capitolelor 4 și 10, pentru că acolo regăsim curcubeul. Acolo citim despre Ioan:

Apocalipsa 4.2-5: Îndată am fost în Duh; și iată, un tron era așezat în cer și pe tron ședea Cineva. Și Cel care ședea era asemenea unei pietre de iaspis și de sardiu la înfățișare; și de jur-împrejurul tronului era un curcubeu, asemenea smaraldului la vedere. Și de jur-împrejurul tronului, douăzeci și patru de tronuri, și pe tronuri ședeau douăzeci și patru de bătrâni ... Și din tron ieșeau fulgere și glasuri și tunete; și iată șapte făclii de foc, arzând înaintea tronului, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Această scenă anunță judecata lui Dumnezeu asupra pământului. Putem auzi deja tunetul furtunii teribile care se apropie, vedem deja fulgerele judecății ieșind. Și totuși, putem vedea că curcubeul este din nou prezent. Și anume, curcubeul se află acum în jurul tronului. Chiar acolo unde fulgerele, vocile și tunetele ies la iveală, se află curcubeul de jur-împrejur.

Și cu aceasta, Dumnezeu dă chiar aici semnul: chiar dacă El va aduce o judecată teribilă - și eu cred că ceea ce vedem aici în Apocalipsa este atât de teribil încât nici nu vrem să ne gândim la ce se va întâmpla pe pământ când va veni această judecată -, în jurul tronului este curcubeul. Dumnezeu Se gândește la creaturile Sale și nu va extermina complet creaturile Sale chiar și prin această judecată. Miliarde de oameni vor pieri, dar El nu va distruge din nou omenirea așa cum a făcut-o în timpul potopului.

Curcubeul are numai culoarea verde

Curcubeul se află în jurul tronului și este „ca un smarald la înfățișare”. Aici, din cele șapte culori spectrale, rămâne doar culoarea verde. Dumnezeu pune un accent clar aici; verdele este pus în evidență. Smaraldul, această piatră prețioasă de culoare verde, indică centrul spectrului de culori. Culoarea verde are, în general, un efect calmant în psihologia culorilor. Este un indiciu de la Dumnezeu că, după ce fulgerele, vocile și tunetele își vor fi îndeplinit misiunea, se va reveni la odihnă. În plus, culoarea verde - vedem acest lucru acum, primăvara, când ieșim la plimbare și începe să înverzească peste tot - este semnul vieții.

Nici o ofilire

Este semnul că, după moartea iernii, se va întoarce viața. Dar este interesant că aici nu citim

despre „înfățișare ca frunzele verzi”, deși acest lucru ne-ar fi fost cu siguranță mult mai familiar cu verdele decât „asemenea smaraldului”. Gândesc că motivul este că frunzele se ofilesc și se îngălbenesc sau devin maro, iar apoi dispar cu totul. Dimpotrivă, smaraldul este o piatră prețioasă dură, care nu își pierde niciodată culoarea.

Și așa este descris aici verdele, ca fiind permanent. Mărturisește în jurul tronului de judecată despre o viață fără sfârșit. Iar pentru bătrânii, pe care îi vedem aici, în jurul tronului, aceasta a început deja, înainte de judecată: bătrânii sunt, la urma urmei, o imagine a sfinților răscumpărați, care sunt deja în cer în acest moment. Ei au intrat deja în odihnă și în viața veșnică. Dar acest lucru se va întâmpla și pe pământ. Odihna și pacea vor veni și pe pământ și totul va vorbi de viață, până când va veni chiar un timp în care moartea va fi învinsă.

Centrul curcubeului

Curcubeul de aici este un curcubeu rotund, spre deosebire de curcubeul pe care îl vedem acum, care formează întotdeauna un semicerc deasupra pământului. Curcubeul din Apocalipsa 4 este un cerc închis în jurul tronului. Un cerc cu un centru foarte deosebit. Citim despre aceasta în Apocalipsa 5.6: „Și am văzut în mijlocul tronului [scaunului de domnie] și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat.” Aici ne este dezvăluită taina curcubeului. Faptul că Dumnezeu poate acționa cu omul în acest mod, în milă și har, și poate oferi acest curcubeu, are legătură cu faptul că există acest Miel al lui Dumnezeu. Iar acest Miel este văzut în centrul curcubeului, un Miel ca înjunghiat”. Aceasta ne amintește de Domnul nostru care a reparat tot ceea ce noi, oamenii, am stricat și care a plătit pentru ceea ce noi am fost datori, astfel încât Dumnezeu poate acum să aibă milă de noi și să nu fie nevoit să Își încalce dreptatea.

Nicio amânare

În capitolul 10 suntem un pas mai departe:

Apocalipsa 10.1-6: Și am văzut un alt înger puternic, coborând din cer, îmbrăcat cu un nor și curcubeul era pe capul lui și fața lui era ca soarele și picioarele lui ca niște stâlpi de foc; și avea în mâna lui o carte mică deschisă. Și el și-a pus piciorul drept pe mare, și pe cel stâng pe pământ; și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. ... Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat ... că nu va mai fi amânare.

Îl vedem aici pe Domnul Isus în chip de înger luând puterea asupra pământului. Acum a venit vremea judecății. Nu mai există amânare. Și totuși, curcubeul este din nou prezent. El este pe capul Său, chiar dacă El este din nou îmbrăcat într-un nor. Și chiar dacă acest nor de aici vorbește din nou despre judecata care va veni acum asupra pământului într-un mod teribil, totuși curcubeul este pe capul Lui.

Ni se îndreaptă atenția asupra faptului că Dumnezeu Își amintește de legământul încheiat cu creaturile Sale și, chiar dacă El va aduce o judecată teribil de severă, totuși, așa cum am spus la capitolul 4, El nu va distruge toate creaturile Sale: El va începe din nou după judecată cu o

mică rămășiță din Israel, iar națiunile vor fi binecuvântate prin Israel. Iar după judecată va veni o împărăție a păcii, o împărăție a binecuvântării, care va eclipsa tot ce a existat vreodată mai frumos pe pământ. Dumnezeu se gândește la creaturile Sale.

Nu va mai fi nevoie de curcubeu

În starea eternă de desăvârșire nu există nori și nici curcubeu. Curcubeul există doar atunci când există nori. Timpul norilor este pentru pământ în starea sa actuală. În starea veșnică nu va mai exista. Atunci nu va mai fi zi și noapte, așa cum a rânduit Dumnezeu pentru pământ acum. Atunci nici măcar frunzele nu se vor mai ofili. Atunci nu va mai exista decădere. Nici pentru pomul vieții nu va fi „semănat și recoltat” - cu pomi care înfloresc și dau roade - ci acest pom își va aduce rodul în fiecare lună, iar frunzele sale vor fi mereu acolo pentru vindecarea națiunilor în Împărăția de o mie de ani. Aceste frunze minunate nu se vor ofili. Verdele lor va fi mereu proaspăt, mereu acolo pentru a fi binecuvântare în domeniul ceresc al Împărăției de o mie de ani.

Și în starea veșnică nu va mai fi nevoie de curcubeu deloc. Acolo va străluci mereu soarele slavei Domnului. Cetatea cerească nu mai are nevoie de soare, așa cum are astăzi, căci „lumina ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23), acest Miel care a fost centrul invizibil al tuturor curcubeelor care au apărut vreodată.

Dar, atâta timp cât suntem încă pe pământ, ne putem aminti mereu - și mai ales când vedem un curcubeu - că Dumnezeu are milă de creaturile Sale chiar și în vremuri de dezastru, și astfel știm că până și pandemia Corona se va sfârși într-o zi și că în timpul de acum putem spera în mila Sa.

Tradus de la: [Wie Gott in Katastrophenzeiten an seine Geschöpfe denkt](#)

După o prelegere

Traducere: Ion Simionescu